

Ο γιος του φαρμακοποιού

Παρά το προχωρημένο της ώρας η Μαρία προλαβαίνει να κάνει ένα πρόχειρο φαΐ για το παλικάρι. Τα μπιφτέκια δεν θέλουν πάνω από είκοσι λεπτά. Τώρα είναι τρεις, και στις τέσσερις η ώρα, περιμένει έναν πελάτη πολύ ιδιαίτερο.

Χτυπάει η πόρτα ακριβώς στις τέσσερις.

- Εγγλέζος έχεις γίνει αγόρι μου.
- Μη μου λες τέτοια, είχα καλύτερη εντύπωση για τον εαυτό μου, αυτοί είναι κρυόκωλοι.
- Μου τον έχεις δείξει τον εαυτό σου πολλές φορές. Δεν σε είδε κανείς να έρχεσαι, έτσι δεν είναι;
- Ψυχή δεν κυκλοφορεί έξω.
- Ωραία, έλα να φάμε, έχω στρώσει τραπέζι.
- Πάλι τα ίδια; Δεν πάμε κατ' ευθείαν στο ψητό;
- Όχι, πρώτα θα φάμε και μετά όλα τ' άλλα. Πρέπει να σε δυναμώσω, γιατί θα κάψεις πολλές θερμίδες πάλι.
- Καλά, ας είναι, έτσι κι αλλιώς, μου αρέσει να περνάω όσες περισσότερες ώρες μπορώ μαζί σου. Είσαι ελεύθερη σήμερα;
- Και βέβαια, όταν είμαι μαζί σου δεν θέλω βιασύνες, ούτε άλλους πελάτες. Αποκλειστικά δική σου, και του χώνει το χέρι της μέσα στο παντελόνι του. Βαστήξου και μετά θα το φχαριστηθείς καλύτερα, η προσμονή κάνει θαύματα.
- Μπορώ αν θέλεις, να σου κάνω ένα θαύμα πριν φάμε, και ένα μετά.
- Όχι, είπα! Δεν σου έχω πει να είσαι υπομονετικός με τις γυναίκες; ο άντρας ο σωστός ξέρει να περιμένει, για να το απολαύσει όπως πρέπει. Και ο έρωτας ο καλός έρχεται με γεμάτο το στομάχι.
- Καλά, δεν επιμένω, Μου έχεις πει ένα σωρό, πού να τα θυμάμαι;
- Κάτσε και έρχομαι, να ανάψω λίγο τον θερμοσίφωνα.

Σε μισή ώρα είχαν χωθεί μέσα στη μεγάλη μπανιέρα, γεμάτη με καυτό νερό και μυρωδικά.

- Η πλάκα είναι ότι τα μυρωδικά μου τα σύστησε ο πατέρας σου στο φαρμακείο, σαν τα καλύτερα.
- Πού να 'ξερε ότι προορίζονταν για μένα, θα πέταγε καντήλες.
- Δεν νομίζω, μπορεί και να σε μακάριζε που θα με χαιρόσουν.
- Α, σίγουρα, γιατί με τη μάνα μου δεν νομίζω ότι κάνει τίποτα.
- Μη το λες, ποτέ δεν ξέρεις, και μη περιμένεις να μας το ανακοινώσουν κιόλας, το κάθε πότε κάνουν έρωτα. και εσύ φρόντισε να πιάσεις μια δουλειά να συντηρείσαι μόνος σου σε ένα δικό σου σπίτι, να τους αφήσεις λίγο χώρο και αυτών. Είναι και οι δυο τους αξιόλογοι άνθρωποι, αξίζουν να έχουν περισσότερο χρόνο γι' αυτούς.
- Μα πού τα βλέπεις όλα αυτά, μωράκι μου; αυτός είναι τσιγκούνης και η μάνα μου έχει τα χάλια της· δεν βλέπεις πώς έχει παρατήσει τον εαυτό της;
- Μακάρι να μπορούσα να έκανα παρέα με τη μάνα σου, να την έπαιρνα δύο μήνες στα χέρια μου, να δεις πώς θα την έκανα! Η μάνα σου θέλει δίπλα της μια καλή φίλη να την κάνει σούπερ γκόμενα, οπότε θα έβλεπες μετά πώς θα την κυνήγαγε ο πατέρας σου από πίσω.

- Και γιατί δεν το κάνεις; βοήθησέ την, θέλω τόσο πολύ να ξαναζήσουν τα νιάτα τους.
 - Είναι πολύ δύσκολη η θέση μου, δεν μπορώ να μπαινοβγαίνω στο σπίτι σου, καταλαβαίνεις το γιατί.
 - Όχι, δεν καταλαβαίνω, χέστηκα εγώ τι θα πει ο κάθε μαλάκας. Πού είναι το πρόβλημα; κάντο για μένα· σε παρακαλώ.
 - Ε, όχι και χέστηκες, ζούμε σε μια συγκεκριμένη κοινωνία, δεν είμαστε σε σπηλιές.
- Βρε χαζούλικο, εμένα μου έχουν βγάλει το όνομα, λόγω της δουλειάς μου, δεν θέλω να αρχίσουν να συζητάνε και την οικογένεια σου, ότι έχουν αρχίσει παρτίδες με την πουτάνα του χωριού.
- Έλαααα!... μη λες έτσι τον εαυτό σου. Εγώ σε βλέπω σαν μια μεγάλη αγάπη, και συ αμέσως μου τη σπας.
 - Όπως και να το πούμε, δεν παύω να είμαι πουτάνα, ξέρω πολύ καλά ποια είμαι. Εγώ έχω πρόβλημα, ή μάλλον όλοι οι άλλοι έχουν πρόβλημα με μένα, δεν θέλω να μεταφέρω τα προβλήματά μου και σε άλλους, κατάλαβε με, θα ήθελα να έχω περισσότερους φίλους, θα ήθελα και εγώ να μπορώ στις γιορτές να επισκέπτομαι τους φίλους μου στα σπίτια τους, αλλά ο δρόμος μου δεν είναι συμβατός με τον δικό σας.
 - Τι είναι αυτά που λες; εγώ δεν σε βλέπω έτσι και θα τόθελα πολύ να έρχεσαι σπίτι μας σαν επισκέπτρια. και μακάρι να μπορούσα να...
 - Τι να μπορούσες;
 - Να μπορούσα να σε κάνω και γυναίκα μου.
 - Τελικά εσείς οι πιτσιρικάδες έχετε πολύ πλάκα. Αμολάτε μια παρόλα και όποιον πάρει ο χάρος. Βρε πόσες φορές σου έχω πει να σοβαρευτείς;

Απλώνεται μεταξύ τους μια μεγάλη παύση.

Ο γιος δεν μπορεί να δει το πρόσωπό της και την αντίδρασή της. Κάθεται μπροστά της και τον έχει πάρει αγκαλιά μέσα στη μανιέρα· μόλις και ακούει την αναπνοή του, δεν βγάζει κιχ.

Η Μαρία έχει περάσει τα χέρια της πάνω από τους ώμους του και τον τρίβει με το σφουγγάρι απαλά στο στήθος, πολύ απαλά, αισθησιακά και δεν μιλάει.

Μετά από κάμποσα δευτερόλεπτα της ψιθυρίζει, «είπα κάτι που δεν έπρεπε;»

- ...
- Μαρία;
- Μμμ;
- Είπα κάτι κακό;
- Σκέφτομαι.
- Τι σκέφτεσαι;

«Τη ζωή μου όλη, από όταν γεννήθηκα, πώς μεγάλωσα από όταν έγινα κορίτσι, όταν βρέθηκε εκείνος ο αλήτης ο μπάτσος στον δρόμο μου, σαν με πέταξε ο πατέρας μου έξω από το σπίτι από τη ντροπή που ένιωσε, σαν με φιλοξένησε εκείνος ο μπάρμπαρς μου στο σπίτι του στην Καλαμάτα -αποκτώντας ένα ακόμα στόμα να ταΐζει, εκτός από τα τέσσερα του παιδιά και τη θεια μου- όταν έπιασα δουλειά και νοίκιασα δικό μου σπίτι, σαν παντρεύτηκα με έναν άντρα ναυτικό ο οποίος χάθηκε στη Βραζιλία, το πιθανότερο να χάθηκε μέσα στα βυζιά κάποιας Βραζιλιάνας και μάλλον δεν έχει βγει από κει μέσα ακόμα... και όλα αυτά πρόλαβα και τα έκανα μέχρι τα είκοσί μου», μονολογεί η Μαρία.

«Ποτέ δεν μου έχεις μιλήσει για όταν ήσουν νέα. Ο μπάτσος που είπες πριν, πού κολλάει;»

«Ήμουν δεκατεσσάρων χρονών κορίτσι. Τότε, τα χωριά ήταν γεμάτα με παιδιά. Ο κόσμος δεν είχε αρχίσει να φεύγει για τις πόλεις, όπως τώρα. Η διασκέδαση μας ήταν το προαύλιο της εκκλησίας και του σχολείου. Παίζαμε όλη μέρα αγόρια και κορίτσια μαζί. Όλα μας είχαμε περισσότερες γνώσεις της ζωής, από ότι τα σημερινά παιδιά που μεγαλώνουν στις πόλεις. Βλέπεις, ζούσαμε ανάμεσα στα ζώα, τα οποία είχε ο καθένας μας στις αυλές μας. Βλέπαμε τα ζώα τα οποία αυξάνονταν και πληθύνονταν και ξέραμε πολύ καλά τον τρόπο με τον οποίο γινόταν αυτό. Ακόμα και ο κόκορας της αυλής, βλέπαμε ότι καβάλαγε τις κότες όλη μέρα, κάθε μέρα, και ξέραμε πολύ καλά τι ήταν αυτό που κάνει. Μάθαμε τι ήταν το σεξ από τα ίδια τα ζώα μας. Δεν το λέγαμε σεξ τότε, καβαλίκεμα το λέγαμε, και ήταν η καθημερινή μας εμπειρία. Τα κορίτσια, αν δεν παντρεύονταν μέχρι τα είκοσί τους, ήταν πολύ δύσκολο να παντρευτούν μετά. Και φυσικά όταν θα παντρεύονταν έπρεπε να είναι παρθένα, αντίθετα με τα αγόρια τα οποία μπορούσαν να καβαλικεύουν όπου και όποτε μπορούσαν. Ήταν κοινό μυστικό στο χωριό για μερικά αγοράκια, τα οποία καβάλαγαν τα πρόβατα και τις κατσίκες».

Γυρνάει το πρόσωπό του ο γιος και την κοιτάει με ένα μεγάλο ερωτηματικό και της λέει, «πλάκα μου κάνεις!»

«Ναι, αυτό γινόταν κάθε μέρα, μη κοιτάς τώρα... μη κοιτάς εσένα που έμαθες το σεξ πάνω μου. Τότε, στο χωριό δεν υπήρχαν άλλες επιλογές για τα αγοράκια, που ένιωθαν να φουσκώνει το πουλί τους και τρελαίνονταν.

Ένα βλαμμένο μια φορά πήγε να το κάνει με το γαϊδούρι, και το πήγαν στο νοσοκομείο σακατεμένο από την κλωτσιά που έφαγε· τόσο βλάκας Θεέ μου! πνιγμένη στα γέλια.

»Μη νομίζεις ότι και μεις τα κοριτσάκια πηγαίναμε πίσω. Βλέπαμε όλα αυτά τα οποία γίνονταν και άναβε και σε μας το πάθος του κορμιού μας, αλλά φυλάγαμε και την παρθενιά μας. Αν κάναμε κάτι τέτοιο με τα αγοράκια, θα μας σκότωνε ο πατέρας μας. Μαύρες εποχές σου λέω.

»Εγώ ήμουν αναπτυγμένη πιο πολύ από όλες τις φίλες μου. Το στήθος μου είχε φουσκώσει σαν μεγάλης γυναίκας. Ήμουν από τότε πολύ όμορφη και πολύ αντράκι, πάντα μέσα σε τσακωμούς, πάντα πρώτη να σκαρφαλώνω σε συκιές και μάλιστα τα άλλα κωλόπαιδα κάθονταν κάτω να κοιτάν το βρακί μου, αλλά εμένα δεν με ένοιαζε· ίσα – ίσα μου άρεσε να τα τρελαίνω.

Μετά τρελαίνονταν αυτά στη μαλακία».

Τους πιάνουν και τους δύο δυνατά γέλια.

«Μια μέρα με έστειλε η μάνα μου να πάω τις κατσίκες σε ένα χωράφι με τριφύλλι, λίγο πιο έξω από το χωριό. Μετά, μου είπε, «πάγαινε στην εκκλησία να παίξεις και μη ξεχαστείς το μεσημέρι να 'ρθεις πριν τον πατέρα σου, γιατί θα στις βρέξει, αν αργήσεις». Μόλις τις είχα δέσει στο δέντρο και ετοιμαζόμουν να πάρω τον δρόμο της επιστροφής. Είδα τον χωροφύλακα του χωριού να περνάει με το μηχανάκι του από τον χωμάτινο δρόμο σηκώνοντας σύννεφο τη σκόνη. Σταμάτησε και μου έπιασε κουβέντα. Ήταν ένα νέο παιδί, γύρω στα είκοσι δύο, όμορφο, γοητευτικό. Σαν μικρό κορίτσι τον είχα δει πολλές φορές στον ύπνο μου, ξέρεις τώρα... καταλαβαίνεις.

»Κατέβηκε και κάτσαμε κάτω από ένα δέντρο, κουβεντιάζοντας. Δεν πέρασε πολλή ώρα και βρεθήκαμε κατάχαμα. Εκεί μου πήρε την παρθενιά μου, αλλά το χειρότερο δεν ήταν αυτό. Όταν γύρισα μετά από ώρα στο σπίτι, ο πατέρας μου με περίμενε στην πόρτα, την κλείδωσε και με σάπισε στο ξύλο. Φανταζόμουν γιατί τις έτρωγα, αλλά δεν ήξερα πώς το έμαθε, τη μάνα μου την είχε κλείσει στην κουζινούλα μας, μόνος αυτός και εγώ. Δεν κατάλαβα πολλά πράγματα, γιατί κάποια στιγμή λιποθύμησα και ξύπνησα σε ένα κρεβάτι· μαύρη σε όλο μου το κορμί, οι λουριές πάνω μου ήταν έντονα χαραγμένες, το πρόσωπό μου πρησμένο και η ταλαιπωρη η μάνα μου από δίπλα να μου βάζει κομπρέσες με χαμομήλι, να μου λέει συνέχεια “γιατί κόρη μου; γιατί το έκανες αυτό;”

»Στην απορία μου “τι έκανα;” μου λέει, “του τα μήνυσε όλα ο Γιώργης από απέναντι. Σας είδε με τον χωροφύλακα να βγάζετε τα μάτια σας”.

Αυτό ήταν και το τέλος της παιδικής αθωότητας. Τα ήξεραν όλα, ήμουν πλέον γυμνή στους πάντες. Εκείνη την ώρα, πέρασα από το παιδί στην πουτάνα.

»Ο πατέρας μου ωρούταν από δίπλα. *Θα τη σκοτώσω την πουτάνα, θα τη σφάζω*, και η μάνα μου να είναι συνεχώς δίπλα μου να προλάβει το κακό.

»Όταν κατάφερα να σηκωθώ πάλι από το κρεβάτι μου, θυμάμαι ότι για πολλές μέρες ο πατέρας με πλάκωνε στο ξύλο, δεν είχα πού να σταθώ. Μόνο η μάνα μου μπορούσε να με γλιτώνει, προτιμώντας να τρώει και αυτή μερικές μπουνιές -που σκόπευαν εμένα- από τον πατέρα μου.

Η ζωή μου, μια κόλαση.

Σε μια βδομάδα με είχε πετάξει έξω από το σπίτι. Δεν άντεχε τη ντροπή. Όλο το χωριό τον κοίταζε κουτοπόνηρα. Στο καφενείο δεν πλησίαζε, η μάνα μου έκλαιγε ολημερίς.

»Βρέθηκα στο σπίτι ενός μπάρμπα μου στην Καλαμάτα· νάναι καλά· με μάζεψε. Από κει και πέρα, η ζωή μου δεν έχει και κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Κύλησε σαν νερό».

Ο γιος την κοιτάει μες’ τα μάτια. Άρχισε να υποψιάζεται ότι του λέει παραμύθι. Νόμιζε ότι τον δούλευε.

«Καλά, εσύ ήσουν παιδί, εσένα έσπασε στο ξύλο αντί να κυνηγήσει αυτόν που ήταν μεγάλος;» ρωτάει τελικά.

«Εμ, δεν κατάλαβες! Ο πατέρας μου ήταν παλιός χωροφύλακας. Δεν τόλμαγε να τον κυνηγήσει, θα γινόταν μεγαλύτερο σούσουρο μέσα στη χωροφυλακή. Προτίμησε να υποταχθεί στην επιθυμία του ενομοτάρχη του σταθμού χωροφυλακής. Συναδελφική αλληλεγγύη λέγεται αυτό. Προτίμησε να πετάξει τη κόρη στα σκυλιά, παρά να βουτήξει τον μπάτσο.

Με θυσίασε, αυτό έκανε!»

«Μαρία, γιατί όμως δεν έκανες μια οποιαδήποτε άλλη δουλειά;... εκτός από αυτήν που κάνεις τώρα!»

«Χμμ, καλή ερώτηση, αλλά δεν ξέρω αν μπορείς να καταλάβεις τους λόγους. Είσαι τόσο μικρός και άπειρος, δεν μπορείς να φανταστείς τι σήμαινε τότε μια κοπέλα να τη διώξουν από το σπίτι της.

Πρώτον, γιατί δεν το πολυσκέφτηκα αγόρι μου.

Μετά μπορώ να σου ομολογήσω ότι αυτή η δουλειά μου άφηνε εύκολα ένα πολύ καλό εισόδημα, ικανό να με ζήσει και τρίτον δεν είχα στα χέρια μου κάποια ειδικότητα, κάποια άλλη δουλειά, δεν ήξερα να κάνω κάτι άλλο».

«Ναι, Μαράκι μου, αλλά δεν σε πειράζει όταν αναγκάζεσαι να ξαπλώνεις με άντρες οι οποίοι δεν σου αρέσουν;»

«Αα, κοίτα να δεις κάτι το οποίο μπορεί να μη περνάει από το μυαλό σου. Έχω την πολυτέλεια να διαλέγω τους συντρόφους μου. Δεν δέχομαι να ξαπλώνω με οποιονδήποτε μου χτυπήσει την πόρτα. Οι άντρες μου είναι διαλεγμένοι από μένα, με αρκετά κριτήρια, και το βασικότερο είναι το κριτήριο του γούστου μου. Όλοι μου οι άντρες με τραβούν ερωτικά και με τον καθένα απ' αυτούς ζω πραγματικά ερωτικές στιγμές. Μου αρέσει να κάνω έρωτα μαζί τους.

»Λένε ότι οι άντρες είναι πολυγαμικοί και οι γυναίκες μονογαμικές. Εγώ είμαι το αντίθετο. Μου αρέσει το αντρικό σώμα. Μου αρέσει να του κάνω έρωτα, δεν το κάνω με το ζόρι. Έχω γεννηθεί για τον έρωτα. Δεν είναι δουλειά για μένα, είναι έρωτας. Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνεις!»

«Όχι! δηλαδή προσπαθώ, αλλά δεν το καταλαβαίνω. Δηλαδή, με όλους τους άντρες νιώθεις... πώς να στο πω...»

«Πες το, πρέπει όταν είσαι αγκαλιά με τη σύντροφό σου να μιλάς χωρίς ντροπή».

«Ναι, μου αρέσει και μένα να μιλάω έτσι αλλά όταν μιλάω με φίλους μου, με σένα κολλάω λίγο, φοβάμαι μήπως πετάξω καμιά μαλακία».

«Πες το και μη το σκέφτεσαι, πες το όπως θα το έλεγες στον εαυτό σου, μη ντρέπεσαι. Αν δεν ντρέπεσαι να μιλάς, θα κάνεις το μεγαλύτερο βήμα στη σχέση σου με την κατοπινή γυναίκα σου. Μάθε να εκφράζεις αυτό το οποίο θέλεις στη γυναίκα σου. Και τώρα, γυναίκα σου είμαι εγώ, πες το!»

«Ε, να ρε παιδί μου... με όλους τους άντρες νιώθεις την ίδια καύλα;... το 'πα!»

«Ακριβώς! Όσο πάθος βάζω σε σένα, τόσο δίνω και στον άλλον. Αλλά πρόσεξε, αυτό δεν γίνεται γιατί μου αρέσει απλά το πήδημα, ούτε γιατί βγάξω λεφτά από αυτό. Αυτό γίνεται, γιατί με όλους τους άντρες μου νιώθω την ίδια καύλα, μου αρέσουν όλοι οι άντρες μου το ίδιο κι αν μπορούσα, θα τους παντρευόμουν όλους. Θα ήθελα να τους είχα στο χαρέμι μου και κάθε βράδυ να διαλέγω και άλλον», του λέει γελώντας.

«Και να είχες όλους τους άντρες σου την ίδια στιγμή στο κρεβάτι σου;... να σου έκαναν όλοι μαζί έρωτα;»

«Όπα!, πρόσεξε! Δεν εννοώ αυτό. Ο ομαδικός έρωτας μπορεί κάποιες φορές να περνάει από το μυαλό μου, αλλά μένει μόνο εκεί. Νομίζω, ότι αυτό είναι αρρωστημένο. Δεν φτιάχτηκε ο άντρας και η γυναίκα για να κάνουν σεξ όλοι μαζί. Δεν είμαστε ζώα, αν και δεν νομίζω να υπάρχουν ζώα τα οποία να κάνουν ομαδικό σεξ. Φτιαχτήκαμε με αξίες και μια αξία είναι να ζευγαρώνεις με έναν ή μία την κάθε φορά, να δίνεις το κορμί σου σε έναν κάθε φορά. Έχει διαφορά αυτό που αρέσει σ' εμένα· να έχω όλους σας σαν άντρες μου, με αυτό που λες εσύ για ομαδικό έρωτα. Όλους σας, σας έχω διαλέξει γιατί μου αρέσετε και σας θέλω αποκλειστικούς στο κρεβάτι μου. Και θα σε συμβούλευα να μη κάνεις ποτέ αυτή τη δοκιμή. Εκεί, οι άντρες και οι γυναίκες οι οποίοι μετέχουν είναι απλά σεξουαλικές μηχανές. Δεν μπορείς να μοιραστείς τον ερωτικό σου πόθο ταυτόχρονα σε πολλά κορμιά. Και είναι καλό τον πόθο σου να τον δώσεις μόνο στη μια γυναίκα την οποία θα έχεις εκείνη την ώρα μπροστά σου. Τα κορμιά μας -και το δικό σας και το δικό μας- δεν είναι αναλώσιμα σεξουαλικά αντικείμενα, απαιτούν να τα σεβόμαστε ερωτικά.

Ξέρεις τι μου αρέσει σε σένα, αγόρι μου;

Μου αρέσει που σε πήρα ένα αγνό αγόρι και σιγά-σιγά προσπαθώ να σου μάθω τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να συμπεριφέρεται κάποιος άντρας ερωτικά. Μου αρέσει που σε πήρα ένα άγραφο χαρτί και πιστεύω ότι σου έχω δώσει γερές βάσεις να γίνεις ένας σωστός άντρας. Μου αρέσει ότι δεν απογοήτευσα τον πατέρα σου, όταν μου ζήτησε να σε κάνω άντρα. Θα μπορούσα να σε είχα ξεπετάξει στο τάκα-τάκα και να αδιαφορούσα για τον εσωτερικό σου ερωτικό κόσμο. Ελπίζω κάποια στιγμή να το εκτιμήσει αυτό ο πατέρας σου και να με ευγνωμονεί».

«Ο πατέρας μου Μαρία δεν μπορεί να μάθει ποτέ τι κάνουμε εμείς οι δυο, ούτε καν να φανταστεί. Ούτε μπορεί να φανταστεί τι νιώθω όταν κατεβαίνω χαμηλά στα σκέλια σου και ανακαλύπτω παράδεισους.

Αλήθεια, τώρα που το σκέφτομαι, έχει έρθει ποτέ ο πατέρας μου με σένα;»

«Αυτό θα σου μείνει παντοτινή απορία. Δεν υπάρχει περίπτωση να σου πω ούτε εσένα ούτε σε κάποιον άλλον, ποιος ξαπλώνει μαζί μου. Τι είπαμε; πρέπει να σας σέβομαι όλους.

Ούτε εσύ να κάτσεις ποτέ να πεις σε φίλους σου με ποια γυναίκα ξαπλώνεις.

Να σέβεσαι τη γυναίκα σου πάντα! Μη το ξεχάσεις αυτό ποτέ!

Να σου συνεχίσω τώρα τις σκέψεις μου· με διέκοψες πριν με τις ερωτήσεις σου, γιατί διάλεξα αυτό το επάγγελμα».

«Από τα είκοσι μου, έβγαζα λεφτά δικά μου, όταν τα άλλα κορίτσια έπαιζαν ακόμα με τις κούκλες τους. Και τώρα σε μια μπανιέρα εγώ και εσύ να ερωτοτροπούμε. Τι πιο τρελό από αυτό;

«Και μέσα σε μια μπανιέρα να μου λέει η μικρή μου αγάπη, μπήζοντας τον δείκτη του χεριού της στο στήθος του, δείχνοντάς του ποια είναι η αγάπη της, “ότι θέλει να με κάνει γυναίκα του”».

Έτσι όπως είναι από πίσω του, του δίνει μια ελαφριά δαγκωματιά στο αυτί, και του ψιθυρίζει:

- Το ξέρεις ότι έχω τα διπλά χρόνια από σένα;
 - Το ξέρω.
 - Το ξέρεις ότι έχω ίδια ηλικία με τη μάνα σου;
 - Το ξέρω.
 - Και θες να κάνεις γυναίκα σου, μια γυναίκα σαν τη μάνα σου στα χρόνια;
- Γυναίκα ψάχνεις ή μάνα;
- Δεν ξέρω, μ' έχει τρελάνει το κορμί σου.

«Επειδή σε αγαπάω, πάρα, πάρα, πάρα πολύ, άκου αυτό με προσοχή». Του μιλάει με σιγανή και ερωτιάριχη φωνή μέσα στο αυτί του και έχοντας το κεφάλι του ακουμπισμένο πάνω στα στήθη της. Το αριστερό της χέρι έχει αγκιστρωθεί πάνω στο αριστερό του στήθος και το δεξί της χέρι έχει κατέβει χαμηλά και τον χαϊδεύει στο μόριο του, που είναι έτοιμο να εκραγεί.

«Τρελαίνομαι όταν με πηδάς, με φέρνεις λίγο πριν την τρέλα όταν βάζεις το μουτράκι σου ανάμεσα στα σκέλια μου και όταν τελειώνεις τότε μέσα μου και τότε πάνω μου, με αποτελειώνεις. Αλλά, εγώ και συ δεν μπορούμε να είμαστε ποτέ μαζί, αυτό να το βάλεις καλά στο μυαλό σου και να μη τολμήσεις να ξαναπείς αυτό που είπες. Θα είμαστε μαζί όσο είσαι ελεύθερος, αλλά μόλις βρεις την κοπέλα η οποία θα σου ταιριάζει, θα σου κόψω τα πόδια, αν ξανασκεφτείς να περάσεις από το σπίτι μου... συνεννοηθήκαμε;

»Θα σε κάνω, αν δεν σε έχω κάνει ακόμα, μάστορα στον έρωτα, και νάσαι σίγουρος, ότι αυτό θα είναι το πολυτιμότερο εφόδιο το οποίο θα πάρεις σαν άντρας στη ζωή σου. Αυτό θα είναι το δώρο το δικό μου, στον γάμο σου».

»Δεν θέλω να μου μιλήσεις τώρα, μείνε έτσι όπως είσαι ακίνητος. Άκου τι σου λέει η γυναίκα που σε αγαπάει, τώρα γι' αυτήν τη στιγμή μόνο, γιατί αύριο θα αγαπήσεις μια κοπέλα η οποία σου αξίζει. Τώρα κλείσε τα μάτια σου και άσε τη φαντασία σου να σε ταξιδέψει. Σκέψου ό,τι πρόστυχο περνάει από το μυαλό σου, φαντάσου ότι είσαι με τη γυναίκα που θα παντρευτείς στη μπανιέρα και σε χαϊδεύει εκεί όπου σε χαϊδεύω και εγώ... ναι... ναι... εκεί ακριβώς... έτσι... έτσι μπράβο... έλα μη κρατιέσαι άλλο... άστο να τρέξει ελεύθερα... τώρα δεξ... δεξ τι σε κατάφερα να σου κάνω. Έτσι θα σου κάνει έρωτα και αυτή και θα μου ορκιστείς -τώρα που σε τελειώνω- ότι θα κάνεις τα πάντα για να την ικανοποιείς και εσύ. Ορκίσου μου τώρα ότι θα την αγαπάς, γιατί τις γυναίκες σας πρέπει να τις αγαπάτε και να τις σέβεστε, όσο και αυτές εσας, μόνο έτσι θα γίνουμε κάποτε καλύτεροι όλοι μας... συνεννοηθήκαμε;»

Μετά από πολύ ώρα αποχώνωσης και των δυο τους, του ψιθυρίζει, «σ' άρεσε;»

«Εσύ τι λες;»

«Έλα σήκω πάνω να ξεπλυθούμε και να πάμε να ξαπλώσουμε, έχεις να μου πεις πολλά ακόμη μέχρι το βράδυ. Να δω τι κατάλαβες από το μάθημά σου, να μου δείξεις πόσο θα την αγαπάς».

Πολύ αργά το βράδυ, ο γιος ετοιμάζεται να φύγει από το σπίτι της Μαρίας. Πέρασε μια αξέχαστη μέρα κοντά της.

«Πέρα από το καφέ το μεσημέρι, θα είναι εκεί όλη η παλιοπαρέα».

«Όλα τα γεροντάκια θα είναι εκεί, εγώ τι να κάνω εκεί μαζί τους;»

«Πέρα να πεις ένα γεια και φεύγεις μετά. Κάθε μέρα γίνονται εκεί ομηρικές μάχες και κάνουμε πολύ πλάκα».

«Θα προσπαθήσω, καληνύχτα, Μαρία μου».

«Μήπως ξέχασες κάτι;»

«Τι;»

«Άφησες αυτό που έπρεπε στο κοινοδίνιο;»

«Όχι».

«Άφησε αυτό που πρέπει».

Βγάζει να της δώσει 50 ευρώ.

«Για να δω το πορτοφόλι σου, τι έχει μέσα;»

Της δείχνει το πορτοφόλι, και αυτή παίρνει από μέσα ένα πεντάευρο. «Αυτό αφήνεις», του λέει. Την κοιτάζει, σμίγοντας τα χείλη του, δείχνοντάς της ότι τα πέντε ευρώ δεν είναι τίποτα.

«Ένα πεντάευρο;»

«Ναι, αυτή είναι η αμοιβή μου».

«Το πεντάευρο;... ξέρω ποια είναι η αμοιβή σου... πενήντα ευρώ παίρνεις από τους άλλους, σ' εμένα πέντε;»

«Κανονικά από σένα δεν πρέπει να πάρω αμοιβή, αλλά δεν θέλω να περάσει από το μυαλουδάκι σου ότι εμείς οι δυο είμαστε εραστές. Πρέπει να καταλάβουμε και οι δυο μας, αλλά περισσότερο εσύ, ότι αυτό το οποίο κάνουμε είναι μια δουλειά με χρόνο λήξης. Συμβολικά θα σου παίρνω 5 ευρώ, μέχρι τη μέρα όπως σου είπα που

δεν θα ξαναπεράσεις από το σπίτι μου. Θυμάσαι τι λέγαμε στη μπανιέρα; Δεν θέλω να δεθείς με μένα συναισθηματικά».

«Τι θα σε πείραζε να δενόμαστε συναισθηματικά;»

«Δεν θέλω, γιατί σε αγαπάω περισσότερο από όσο νομίζεις, δεν θέλω να σε καταστρέψω μέσα σε μια σχέση η οποία είναι παράταιρη για την ηλικία σου. Θυμάσαι τι μου είπε ο πατέρας σου, όταν σε έστειλε σε μένα πριν μερικά χρόνια;»

«Δεν ήμουν παρών στην κουβέντα που έκανες μαζί του».

«Στο έχω πει και παλιότερα. Ευκαιρία να στο ξαναπώ».

Μου είπε επί λέξει, «σε παρακαλώ πάρε στα χέρια σου τον γιο μου και μάθε τον να είναι άντρας. Σου έχω εμπιστοσύνη, γι' αυτό σου τον εμπιστεύομαι».

Και συνεχίζοντας η Μαρία, «αυτή την εμπιστοσύνη του δεν πρόκειται να την προδώσω. Συνεχίζω να σε κάνω άντρα κάθε φορά που βλεπόμαστε, αλλά δεν επιτρέπω στον εαυτό μου να σε δέσω σε μια αρρωστημένη σχέση μαζί μου· δεν μου ανήκεις. Ανήκεις σε μια γυναίκα της ηλικίας σου. Εγώ -μέχρι εκείνη τη στιγμή για σένα- θα είμαι μια γυναίκα, η οποία πληρώνεται γι' αυτό το οποίο κάνει».

«Καλόγρια έπρεπε να γίνεις· σε ποιόν να το πω ότι μου συμβαίνουν τέτοια πράγματα και να με πιστέψει!», της λέει και βγαίνει από το σπίτι της.